

כלבים וחתולים.

אגדה סינית

מי שמחזיק טבעת כזו, יהיה בר מזל גדול. וכך באמת היה. מאותו הרגע מזל האיר לביש-מזל. נטע תירס, אסף יבול כזה שכל השכנים קנאו בו. יצא לדוג – דגים בעצמם קפצו לסירה. מאז חי לו טוב ביש-מזל. אף פעם לא חסר לו אורז בבית. לארוחת בוקר אכל כיסנים, בצהריים בשר ובערב ניצני במבוק רכים. על הטבעת שמצא שכח לגמרי. היא נשארה על אדן החלון, שם איפה ששם אותה. אך יום אחד עבר ליד ביתו של ביש-מזל סוחר עשיר ושמע איך הכלב אומר לחתול "אם עכבר יסחב את הטבעת מאדן החלון, נעשה כולנו שוב עניים ושוב נתחיל לרעוב". הסוחר נכנס לביתו של ביש-מזל, בירך אותו ואמר "באתי הנה כדי להכיר אדם נבון כמוך."

חי פעם אדם עני. ולא רק עני היה אך גם מזל לא היה לו. זרע אורז – יובש הרס לו את כל השדה. זרע אפונה, ציפורים אכלו את הזרעים. הלך לדוג, הסירה שלו התהפכה. כזה חסר מזל היה האיש. השכנים נתנו לו שם ביש-מזל.

יום אחד הלך ביש-מזל בשדה ומצא טבעת נחושת קטנה. טבעת נחושת פשוטה, ורק עגור ודרקון חרוטים עליה. כשחזר הביתה, שם את הטבעת על אדן החלון והלך לישון. לא חשב עליה יותר. היו לו כלב וחתול חיו בביתו של מזל-ביש. הם חיו ביחד בשלום, לא רבו ולא התקוטטו. כשירד לילה וירח יצא לשמיים נפלו קרניו על הטבעת. הכלב ראה את הדרקון והעגור החרוטים על הטבעת, התחיל לשמוח ולנפנף בזנבו.

שאל החתול "מה משמח אתך כל כך?" "רק לך, חתול חברי, אגלה את הסוד. בעל הבית שלנו מצא טבעת קסמים. ראה – חרוטים עליה דרקון ואגור."

הבית את טבעת הקסם, אחרת כולנו נמות מרעב. נלך לחפש את הסוחר הערום!"
והוא רץ בעקבות האיש, והחתול רץ אחריו.
הם רצו ורצו, אך בסוף עצרו. הם הגיעו לנהר רחב.

"איזה אסון" אמר החתול "הרי אני לא יודע לשחות."
"שב על גבי! אעביר אתך לגדה השניה" אמר הכלב.
החתול עלה על גבו של הכלב והם שחו. הנהר היה רחב, הגלים גבוהים ומים קרים-קרים.
הכלב המסכן שחה בכל כוחו, אך לא התייאש. שחה ושחה. הוא מאוד רצה לעזור לבעל הבית שלו.
ובסוף הם הגיעו לצד השני של הנהר. הכלב נח קצת ושוב המשיך לרוץ. ואחריו, בזנב מורם, רץ גם החתול.
לקראת ערב הם הגיעו לביתו של הסוחר העשיר ונעצרו תחת החלון. האיש נשכב לישון, אבל קודם הוריד

וביש-מזל ענה "כבוד גדול בשבילי לקבל כאן איש מכובד כמוך."
הם התחילו לשוחח זה עם זה, הסוחר שיבח את הכפרי, הכפרי את הסוחר וכך הם בילו את הזמן עד הערב.
כשהגיע זמן להיפרד, ניגש הסוחר העשיר לחלון, הביט על הטבעת ואמר "מאוד הייתי רוצה לקנות את הטבעת הזו. היא כל כך יפה!"
"מה אתך" ענה ביש-מזל "זו טבעת נחושת פשוטה. אתן לך במתנה טבעת זהב!"
"לא!" ענה הסוחר "טבעות זהב יש לי מספיק ומנחושת אין לי אף אחת. מאוד הייתי רוצה טבעת כזו!"
"קח אותה, קח!" קרא ביש-מזל ובעצמו לקח את טבעת הקסמים וענד אותה על אצבעו של האיש הערמומי.
וכשרק יצא הסוחר מהבית, על ראשו של ביש-מזל נפלו צרות. ציפורים אכלו את כל האורז שבשדה, הסירה השתחררה והפליגה בעצמה לים פתוח, ברד השכיב את הדוחן. ובלילה גחלת נפלה מהתנור על שטיח וזה התחיל לבעור. עוד מזל שהכלב הרגיש והעיר את ביש-מזל. אחרת כל הבית היה נשרף.
מיום ליום מצבו של ביש-מזל נעשה גרוע יותר ויותר. ובסוף אמר הכלב לחתול "אני חייבים להחזיר לבעל

אך כשרק הכלב נרדם, החתול התחיל לרוץ הביתה.
ביש-מזל ישב בכניסה לבית ובכה מרות. בלילה באו
גנבים וגנבו את שק האורז האחרון שהיה לו.
החתול קפץ על החלון, שם את הטבעת על האדן ואמר
"אל תדאג עכשיו. הנה הטבעת שלך. דע לך שזו טבעת
קסמים והיא זו שהביאה לך קודם מזל."
ביש-מזל שמח מאוד, ליטף את החתול, השקה אותו
בחלב. החתול שתה את החלב, ניגב את פיו בכפו, ליקק
את עצמו ואמר "הכלב אשם בכל! הוא זה שסיפר
לסוחר הזה שהטבעת היא קסומה."
למשמע הדברים האלה התרגז מאוד ביש-מזל,

מאצבע את הטבעת, שם אותה בתיבה קטנה ונעל
במפתח.
"אין דבר" אמר החתול "אתפוס עכבר, הוא יכרסם חור
בתיבה ויוציא לנו את הטבעת." וכך גם היה. העכבר
נכנס לתיבה והביא את טבעת הנחושת לחתול.
החתול תפס את הטבעת בשיניו והתחיל לרוץ הביתה.
עכשיו הוא רץ קדימה והכלב אחריו.
הם שוב הגיעו לנהר ושם החתול עלה שוב על גבו של
הכלב. ובנהר גלים היו גבוהים וזרם חזק. כמעט ואזלו
כוחותיו של הכלב המסכן והחתול רק האיץ בו "קדימה!
קדימה! שחה! אל תתעצל!"
כשהגיעו לחוף רצה הכלב לנוח קצת. "חכה רגע! אין לי
כבר כוח!"
"טוב!" אמר החתול "תישן קצת ואני אשמור עליך."

וכשהכלב חזר הביתה, תפס מוט במבוק עבה והתנפל על הכלב "הא לך! הא לך! למה גילית לסוחר על הטבעת הקסומה?"

והחתול בינתיים ישב על התנור וקרא "הוא רצה להטביע אותי בנהר, כדי שלא אביא לך את הטבעת!" הכלב לא התאפק כששמע זאת. הוא נהם, חרק שיניו, התנפל על החתול והתחיל להרביץ לו. והחתול ילל, הוציא את ציפורניו ונעץ אותן בפניו של הכלב. אבל הכלב היה חזק יותר. הוא תפס את החתול בפרווה וכמעט וחנק את השקרן. החתול בקושי הצליח להשתחרר משיניו.

ומאז כלבים וחתולים נעשו אויבים. הכלב נובח על חתול והחתול מנסה לשרוט לכלב את פניו.